

Eerder uitgebracht van deze auteur:

“Alles gaat voorbij”. (19-11-2024) debuut

Voor mijn beste vrienden; Wil de Boer en Hans Wolters.

ROMAN

Titel Van Dienstplichtig tot Beroepsmilitair.

Auteur: Gerrit Hoogendoorn

Ik Henk van Wijk geboren zes en twintig februari negentien zeven en vijftig te Kinderdijk (Zuid-Holland) ben goedgekeurd voor de Dienstplicht in negentien honderd zeven en zeventig. Nu ben ik twintig jaar en ga een spannende tijd tegemoet!. Ik wacht op de oproep , deze valt enkele dagen na mijn goedkeuring op de mat. Moet vier april opkomen bij de Koninklijke Luchtmacht, Generaal Spoorkazerne te Nijmegen.

Kan gelukkig meerijden met een vriend uit de straat (Hans Tassen) die moet ook naar Nijmegen. Zelf heb ik nog geen rijbewijs.

We moeten ons melden in een groot gebouw. Er zit een grote Militaire Administratie met Soldaten, Korporaals en Sergeanten. Daar moet je je registreren, ook krijg je een naamplaatje aan een ketting met je registratienummer die je uit je hoofd moet leren.

Binnengekomen vormen we een groep van zestien man. Met Sergeant der Eerste Klas Janssen lopen we naar het slaapgebouw, een beetje onwennig dat wel! Er zijn kamers met vier bedden en vier grote kasten. Na onze spullen te hebben neergezet gaan we naar het kledingmagazijn. Op onze kamer lig ik met Hans, Remon en Karel. In het kledingmagazijn wordt onze uitrusting uitgedeeld, grijs werkpak, wit ondergoed en witte T-shirts, zwarte sokken. Luchtmacht grijs uniform, kistjes (laarzen) en nog veel meer. Al die spullen bij elkaar heet PSU (Persoonlijke Standaard Uitrusting).

Hierna gaan we naar de mess. We krijgen groentesoep, aardappelen met doperwten en een slavink, toetje toe.

Het eten is niet slecht, zelfs goed te noemen. Daarna gaan we met de Sergeant naar het slaapgebouw. Omkleden in grijs werktenue en zwarte laarzen.

Een jongen gaat naar het toilet. De deuren zijn onder gedeeltelijk open. Remon pakt een brandslang en spuit de onfortuinlijke jongen doornat. Er is veel water weggevloeid. De Sergeant brult tegen ons. Wie is of zijn de daders?, krijst hij. Niemand zegt iets. "Als ik niet snel een antwoord krijg, blijven jullie allemaal het weekend binnen!" brult de Sergeant.

Dat willen wij niet. Dus een andere jongen verraad Remon . Die krijgt meteen straf, hij zit alleen het weekend binnen. Remon is de lul. De Sergeant heeft meteen de pik op hem.

Eerst zitten we in onze kamer. ER zijn vier stoelen en een grote gladde tafel. We moeten onze PSU-kast inruimen, precies zodat alles past. Het blijkt nog een hele klus te zijn. Daarna appel voor het slaapgebouw. Onwennig horen we de bevelen van een Sergeant-Majoor aan. In een ander peleton staat een jongen met lippenstift op en een speelgoedbeer in zijn armen. Er wordt gelachen en gefluisterd. De Sergeant-Majoor buldert, "Koppen dicht". De jongen probeert alsnog afgekeurd te worden!.

Na het appel avondeten. Op de kamer kletsen we wat en gaan om tien uur naar bed.

De nieuwe morgen breekt om zeven uur aan. Wassen en aankleden, het is druk en luidruchtig. Om half acht appel. Ik zie de jongen van het andere peleton met de speelgoedbeer

en de lippenstift niet meer. Zou het hem gelukt zijn om alsnog afgekeurd te worden? Dan krijgt hij S-vijf (Stabiliteit).

De Sergeant-Majoor brult bevelen, er zijn nu ook enkele Officieren bij. Vandaag gaan we alle Rang en Standen leren en in de middag naar het wapendepot een UZI ophalen.

Een UZI is een pistoolmitrailleur, kogelkarakter negen millimeter, magazijn met vijf en twintig patronen gangbaar.

Na het appel gaan we ontbijten, naar de mess. Het ontbijt is echt uitgebreid, we hebben niets te klagen. Vooral Remon heeft slecht geslapen. Op de terugweg gaan we naar het lesgebouw. We gaan de Rang en Standen leren, de Sergeant leest voor en legt uit.

We krijgen een overzicht mee en moeten het uit ons hoofd leren. Eindelijk is het middag en lopen we moeizaam als peloton naar de wapenkamer. We vinden het spannend. Eenieder krijgt een UZI, deze wordt van een ieder geregistreerd.

Daarna legt de Sergeant uit hoe wij het wapen uit elkaar moeten halen en weer in elkaar zetten.

Daarna marcheren we nog een tijd met de UZI op het terrein van de kazerne. Het is voor ons nog erg onwennig. De volgende dag gaan we naar de dichtbij gelegen bossen. Het is redelijk weer. Een Korporaal der Eerste Klasse ligt achter een ander wapen, het blijkt een FN FAL mitrailleur te zijn. Een stevig en groter wapen als de UZI. De Korporaal vuurt enkele salvo's af. Dan mogen wij het om de beurt proberen.

DE terugslag is groot dus moet je de kolf goed tegen de schouder zetten. We vinden het spannend en zijn wat uitgelaten.

Later marcheren we nog een lange tijd en keren dan terug naar de kazerne. Na het appel zijn we in de avond vrij. We lopen naar het Katholiek Militair Tehuis en drinken een biertje. Bij de poort staan enkele jonge meiden. We fluiten naar ze.

De volgende dag begint de Sergeant weer over de Rang en Standen. Het begint ons te vervelen!

Maar dan beveelt hij dat we zo naar de gasbunker gaan, om te oefenen met het gasmasker in het echt.

Dat is andere koek!. Nu zijn we ineens niet meer zo heldhaftig. Afwachten wat er staat te gebeuren. We marcheren al een stuk beter en na twintig minuten zijn we bij de gasbunker. In groepjes van vier gaan we naar binnen. We doen ons gasmasker op. Het is wel wat onwennig. Dan steekt de Sergeant het gas aan. Best eng!.

Gelukkig werken onze maskers goed. Na een half uur mogen we weer naar buiten. Voor de uitgang moet je je gasmasker afdoen en je registratienummer opzeggen. Als ik aan de beurt ben zeg ik; vijf zeven nul twee, twee zes twee elf. Maar ik moet het nog een keer of twee herhalen. Ik stik bijna de moord maar dan laat de Sergeant mij door, de frisse lucht in. Al met al een hele ervaring, de jongens praten er allemaal over, daarna zijn we tot het appel vrij.

Zo gaan er vier weken voorbij, en beginnen wij ons al echte mannen te voelen, echte soldaten.

De nieuwe week begint met een oefening van vijf dagen. Het is werkelijk klote weer, het regent gestaag.

Met DAF-vrachtwagens worden we naar het bos gebracht en moeten tenten opbouwen etcetera.

We sluipen met onze UZI door de bossen, moeten schuttersputjes graven. In de avond wacht lopen. En het eten opwarmen met een vuurtje van aanmaakblokjes. Het eten zit in een blik dat je op het vuurtje zet.

Het blijft regenen het terrein is drassig.

Onze kleding blijft goed droog door regenkleding. De laarzen zijn doornat maar lekken niet. We balen van het weer!., en de dagen gaan langzaam.

Na de oefening moeten we op de kazerne nog de stormbaan over, wat zeker niet meevalt. Daarna douchen, verschonen en naar bed waar we mogen uitslapen van Sergeant Janssens.

Als we ongeveer vier uur in de middag wakker zijn krijgen we permissie om naar het KMT te gaan.

Bij de poort zie ik een leuke meid staan. De andere jongens spreken andere meiden aan. Ze blijkt Roos te heten, we lopen een stukje op. Ze komt uit Nijmegen en woont in het centrum.

Na wat gepraat kussen we elkaar. Ze is knap en lief en kan goed vertellen, ik ook over wat mij tot nu is overkomen in dienst.

Verderop bij de kazerne bij een beschutte buitenmuur vrijen we wat. Ik stel een sigaret op, zij hoeft niet.